

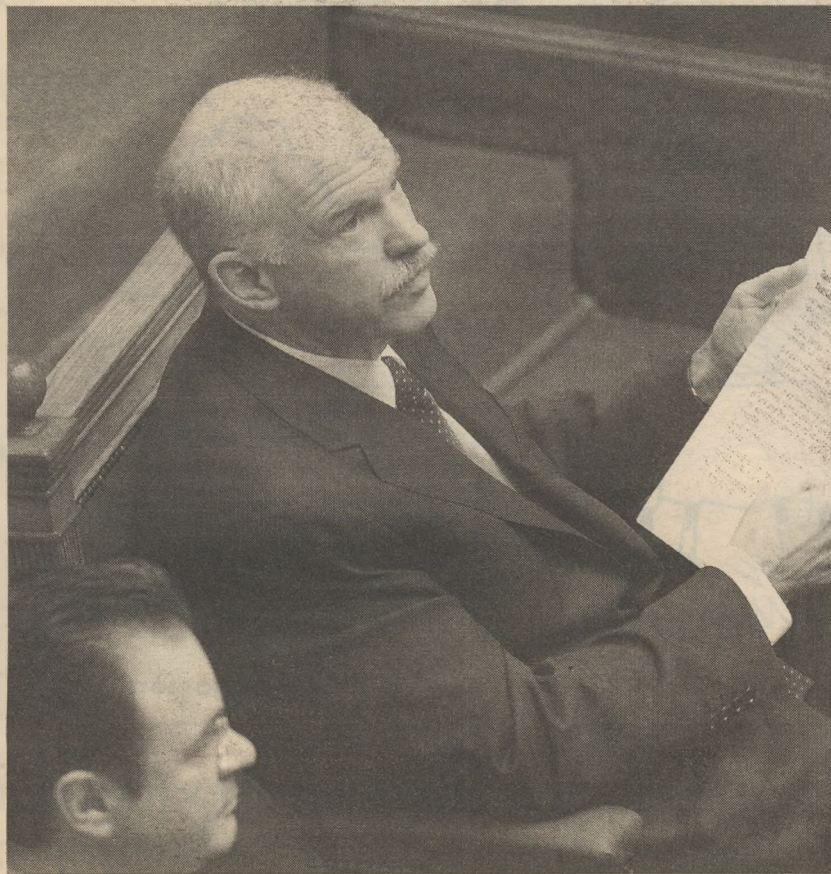
Η σκάλα προς το πουθενά

ΤΟ ΕΧΤΙΣΕ ο Χέρμαν Γκέρινγκ ώστε να στεγάσει το αρχηγείο της Λουφτβάφε. Είναι επίσης το μόνο από τα μεγάλα δημόσια κτίρια της εποχής που έμεινε ανέπαφο από τους βομβαρδισμούς που ισοπέδωσαν το 1945 το Βερολίνο. Βρίσκεται στον ανατολικό τομέα της πόλης που είναι πλέον, βεβαίως, ενιαία. Σήμερα στεγάζεται εκεί το γερμανικό υπουργείο Οικονομικών.

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ δεν έχει μόνο ιστορία. Έχει και σημαντική αρχιτεκτονική αξία. Είναι επίσης αλλόκοτο ως προς την εσωτερική διαρρύθμισή του. Υπάρχει, ας πούμε, μια καταπληκτική σκάλα – που όμως δεν καταλήγει πουθενά.

«Έχουμε κι εμείς τα όριά μας»

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ αυτή τη σύντομη εισαγωγή, μπορώ να πω ότι στο κτίριο αυτό έφαγε μεσημεριανό την Τρίτη ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου με τον ομόλογό του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε. Υπάρχει οπτική και ηλικιακή ασυμμετρία ανάμεσα στον σαραντάρη έλληνα και στον εξηντάρη γερμανό. Ωστόσο, η «κημεία» μεταξύ τους ήταν καλή από την αρχή. Ήταν Δεκέμβριος του 2009, σε ένα ταξίδι αστραπή του Παπακωνσταντίνου σε Παρίσι, Λονδίνο και Βερολίνο, όταν ο Γιώργος δειπνήσε με τον Σόιμπλε στο μπιστρό Paris Moskau, στο Τιργκάρντεν. Μιλάνε αγγλικά και έχουν πει κατά καιρούς πολλά. Μεταξύ αυτών, και η αφήγηση της απόπειρας δολοφονίας που άφησε τον Σόιμπλε σε καρτσάκι. Αν και η φυσιογνωμία του είναι οπτικά αυστηρή, ο Σόιμπλε έχει αντιμετώπισει θερμά τον Παπακωνσταντίνου στις κατ' ιδίαν συναντήσεις.

Γιώργος καλεί Ανγκελα

ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ο Σόιμπλε είχε πει στον έλληνα υπουργό Οικονομικών: «Τζορτζ, σέβομαι αυτά που κάνετε, αλλά έχουμε κι εμείς τα όριά μας...». Η φράση αφορά τον προβληματισμό της ελληνικής κυβέρνησης αλλά και διεθνών τραπεζικών κύκλων ότι κάτι πρέπει να γίνει με τη δυναμική του χρέους το οποίο, όσο ενάρτετο και να φανούμε, πάει να ξεπεράσει το 150% του ΑΕΠ.

Ο ΣΟΪΜΠΛΕ δεν είναι ο πιο αρνητικά διακείμενος απέναντι στην Ελλάδα στο γερμανικό πολιτικό

στερέωμα. Θετικοί – όπως προέκυψε από τις συναντήσεις του Πρωθυπουργού – είναι και οι Σοσιαλδημοκράτες και οι Πράσινοι. Ίσως το πιο σημαντικό είναι ότι έχουν αλλάξει τα πράγματα και με τη καγκελάρια. Οι κλίσεις δεν ανακοινώνονται, η **Ανγκελα Μέρκελ** ωστόσο είναι από τα πρόσωπα με τα οποία συνομιλεί τακτικά ο **Γιώργος Παπανδρέου**, γνωστός οπαδός – και – της τηλεφωνικής διπλωματίας.

Η κόκκινη γραμμή

ΟΥΤΩΣ Ή ΑΛΛΩΣ, το κανάλι Παπακωνσταντίνου - Σόιμπλε είναι η κόκκινη

Ο Ερνεστ Χέμινγκουεϊ έχει γράψει πως «θάρρος είναι να μείνεις στη γραμμή σου μέσα στη φωτιά». Η ματιά του Γιώργου Παπανδρέου τα λέει όλα – ή μάλλον δεν λέει τίποτε – σε μια δύσκολη εβδομάδα για την κυβέρνηση. Καλά ενημερωμένος παράγων που έχει εικόνα του εξωτερικού, παραδέχεται πως «ξαναχάνουμε το momentum στα διεθνή, καθώς η Ελλάδα εισέρχεται πάλι στη ζώνη της καχυποψίας». Γιατί; Δεν υπάρχει εξήγηση, αν και οι συγκρούσεις ΜΑΤ και διαδηλωτών την Τετάρτη, ηλαιοειδή από ασκήσεις τοξοβολίας, προσέχτηκαν πολύ στο εξωτερικό, επαναφέροντας την εικόνα μιας Ελλάδας που χορεύει στο χείλος του γκρεμού. Η εμφάνιση – ή, μάλλον, το ύφος στάσης του Πρωθυπουργού – ταιριάζει στην περιγραφή εκείνων που τον γνωρίζουν από κοντά και επιμένουν ότι «δεν καταλαβαίνει τίποτε, θα πάει μόνο μπροστά...»

γραμμή Αθήνας - Βερολίνου. Με τον **Γκίντο Βεστερβέλε** έχει άκρη ο γερμανομαθής **ΥΠΕΣ Δημήτρης Δρούτσας**, αλλά οι Φιλελεύθεροι είναι ο προβληματικός εταίρος του κυβερνητικού συνασπισμού στο Βερολίνο. Αντιτίθενται στις ευρωπαϊκές λύσεις για την οικονομία, ενώ παραλλήλως καταρρέουν στις δημοσκοπήσεις. Ενα κανάλι που πήγε να ανοίξει ανάμεσα στον υπουργό Επικρατείας **Χάρη Παμπούκη** και τον **Γιενς Βάιντμαν**, τον οικονομικό σύμβουλο της Μέρκελ, δεν λειτούργησε ποτέ. Ούτως ή άλλως, ο Βάιντμαν θα πάει τώρα στην Μπούντεσμπανκ.

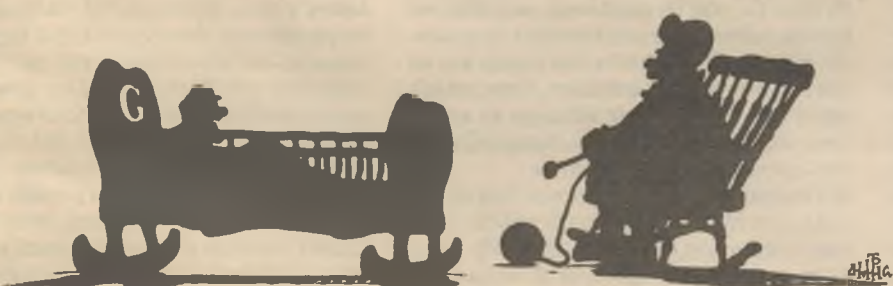
«Μόνο εσύ υπάρχουνεις...»

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ συναντήσεων του προέδρου της ΕΠΟ Σοφοκλή Πιλάβιου με την περασμένη εβδομάδα, ενώ δεν είχαν αραιώσει ακόμη οι καπνοί από τις κροτίδες του ντέρμπι Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός. Είδε **Παύλο Γερούλιανό**, **Γιώργο Νικητιάδη** και **Παναγιώτη Μπιτσακτό** – τον τελευταίο τρεις φορές.

ΤΙΤΟΥΕΣΠΑΝ; Ο υπουργός Πολιτισμού και Τουρισμού φαίνεται να του είπε – στον γνωστό ευγενικά βραχνό τόνο φωνής των κατ' ιδίαν συναντήσεων – ότι «μόνο εσύ υπάρχουνεις». Επί της ουσίας, όμως, η πρόθεση του υπουργείου είναι να πάρει το πρωτάθλημα από τη Σούπερ Λίγκα. Ποιος θα το αναλάβει; Η ΕΠΟ με τη συνδρομή της ΟΥΕΦΑ. Αυτό είναι το περίφημο «μνημόνιο» για το ποδόσφαιρο, αφού θεωρείται πως χωρίς ευρωπαϊκή συνδρομή, το πράγμα δεν βγαίνει. Αυτονοήτως, το ευρωπαϊκό πακέτο περιλαμβάνει και απόλυτη αυστηροποίηση των ποινών για παρατράγουδα, φωτοβολίδες, φιλοσοφικές συζητήσεις μετά ύβρεων στα αποδυτήρια και άλλα συναφή.

- ΝΟΜΙΖΑ ΟΤΙ ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΩ ΚΙ ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΩ Η ΚΡΙΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ!..
- ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΔΕΝ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΞΩΣΤΟ ΤΡΟΠΟ!..
- ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΡΕ ΜΑΜΑ;...
- ΞΑΝΑΚΟΙΜΗΣΟΥ!.. ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ!..

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η πιο δύσκολη συζήτηση

ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ βρέθηκε ο **Πέτρος Ευθυμίου** (φωτογραφία) για την Κοινοβουλευτική Σύνοδο του ΟΑΣΕ, της οποίας είναι πρόεδρος. Στη δεξίωση που έγινε στο Αυστριακό Κοινοβούλιο, ο Πέτρος είχε την ευκαιρία να τα πει με τη σοσιαλδημοκράτισσα πρόεδρό του **Μπάρμπαρα Πράμερ**. Εκείνη του εκμυστηρεύθηκε πως «μόλις τελείωσε η πιο δύσκολη συζήτηση για εμάς στην Αυστριακή Βουλή».

Αφορούσε τις εκτεταμένες αναπαλαιώσεις του κτιρίου της που οφείλεται – όπως και η νεοκλασική Αθήνα – στον **Αύγουστο Χάνσεν**.

Η Μπάρμπαρα είπε ότι οι αυστριακοί πολίτες είναι καχύποπτοι όταν δαπανώνται χρήματα για χώρους όπου συζητούν βουλευτές και ο Πέτρος απάντησε, ως Έλληνα, «ότι το νόημα της δημοκρατίας είναι ο απόλυτος έλεγχος των εκπροσώπων της». Ωραία φράση – αρκεί να μην τη συσχετίσει με το φιάσκο των Εξεταστικών Επιτροπών της Ελληνικής Βουλής.

ΤΑ ΝΕΑ
ΕΤΟΣ
65ο

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ
19.958

26-27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2011

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ

Υπάρχουν καλά και κακά νέα από το μέτωπο της προσπάθειας να συμμαζευτούν τα οικονομικά του κράτους.

Τα καλά είναι ότι η κυβέρνηση επιδιώκει πράγματι να καταπολεμήσει τη φοροδιαφυγή με όλα τα μέσα που διαθέτει.

Τα κακά νέα είναι ότι μέχρι στιγμής δεν τα καταφέρνει, επαρκώς τουλάχιστον.

Το μαρτυρούν τα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών.

Το σημειώνει η τρέχουσα νέα αναθεώρηση του Μνημονίου.

Το παραδέχονται οι αρμόδιοι κυβερνητικοί παράγοντες.

Δεν υπάρχει κανείς που δεν συναισθάνεται ότι το ενδεχόμενο της χρεοκοπίας καιροφυλακτεί όσο συνεχίζεται η αδυναμία του κράτους να μαζέψει τους φόρους.

Και επιπλέον ότι η φοροδιαφυγή ως βασική συνιστώσα της παραοικονομίας αποτελεί έγκλημα κατά της κοινωνίας.

Διατυπώνεται από κάποιες πλευρές ο ισχυρισμός ότι μια κατηγορία φορολογουμένων αδυνατεί να καταβάλει φόρους λόγω της κρίσης.

Αυτό δεν στέκει ως δικαιολογία.

Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δεν μπορεί να γίνει ανεκτό ότι τόσο πολλοί δεν καταβάλλουν φόρους ανάλογα με το πραγματικό τους εισόδημα.

Αρκετοί μάλιστα ενώ έχουν προεισπράξει φόρους για λογαριασμό του κράτους δεν τους αποδίδουν, όποτε μιλάμε πλέον για φοροκλοπή.

Προφανώς όλα αυτά ελίφθησαν υπόψη όταν καταρτίστηκε το νέο φορολογικό νομοσχέδιο που βρίσκεται ήδη προς ψήφιση στη Βουλή.

Και πράγματι περιλαμβάνει διατάξεις που επιφέρουν κείρια πλήγματα στο πολυκέφαλο τέρας της φοροδιαφυγής.

Αυτή η σκοτεινή δραστηριότητα αντιμετωπίζεται πλέον ως ποινικό αδίκημα και προβλέπονται αντίστοιχες ποινές για τους παραβάτες.

Προφανώς οι συνεπείς φορολογούμενοι επικροτούν την αυστηρότητα του νομοσχεδίου.

Γιατί θα αποκαταστήσει την αδικία που υφίστανται όσοι πληρώνουν τους φόρους τους και θα τιμωρήσει όσους στερούν πόρους από το Δημόσιο.

Αλλά για να υλοποιηθεί αυτός ο στόχος πρέπει να εφαρμοστεί στο ακέραιο ο νόμος.

Και γι' αυτό απαιτούνται δύο προϋποθέσεις:

Πρώτον, να ενισχυθούν οι φοροεισπρακτικοί μηχανισμοί με προσωπικό και τα κατάλληλα νομοθετικά και τεχνολογικά εργαλεία.

Δεύτερον, να αντιμετωπιστεί η διαφθορά που ευδοκίμει πάντα στους κόλπους τους, αν κρίνουμε από την υπόθεση που ερευνάται αυτές τις ημέρες.

Η διασφάλιση αυτών των προϋποθέσεων ανήκει στην ευθύνη της κυβέρνησης.

Και πρέπει να την αναλάβει στο ακέραιο.

Διότι αποτελεί την τελευταία ευκαιρία να εξυγιανθούν τα δημόσια οικονομικά.

«Στα ξένα χέρια» η τύχη μας καθώς η πορεία της Ελλάδας «εξαρτάται από τις αποφάσεις που θα πάρει η Ευρώπη»

Η λάθος κρίση

Η πορεία μας από εδώ και στο εξής εξαρτάται από τις αποφάσεις που θα ληφθούν σε ευρωπαϊκό επίπεδο» είπε ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου, παρουσιάζοντας το Μνημόνιο 4. Και με τη μικρή αυτή φράση σήμαινε, επισήμως, το τέλος της φάσης «no problem» στη διαχείριση της ελληνικής κρίσης. Μπήκαμε σε νέα φάση. Στη φάση «στα ξένα χέρια» - στα οποία πλέον εναποτίθεται η τύχη μας. Πέρασε διάφορες φάσεις η πολιτική και επι-

κοινωνιακή διαχείριση αυτής της κρίσης, που μας τρώει τα σωθικά.

Πρώτα ήταν η φάση «άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε». Ήταν τότε που η «νέα διακυβέρνηση» (τους θυμάστε;) μας διαβεβαίωνε ότι η οικονομία μας είναι «θωρακισμένη» και την άφηνε να κατατραυλά ανεμόκλητη προς την άβυσσο της χρεοκοπίας, ενώ η ίδια έψαχνε στα μουλωχτά μια ευκαιρία για πρόωρες εκλογές. Επειτα μπήκαμε στη φάση «γούεστερν».

Ήταν τότε που η φρέσκια κυβέρνηση Παπανδρέου αγωνιζόταν να απεγκλωβιστεί από τον προεκλογικό της λόγο και μας διηγούνταν την κρίση ως αναμέτρηση, σε ένα φανταστικό OK Corral, μιας αθάνας χώρας με τους κακούς κερδοσκόπους που τις επιτίθενται, ανεβάζουν τα spreads και την αποκόπουν από τις αγορές. Κι εκείνη απαντούσε βάζοντας εξίσου φανταστικά «πιστόλια στο τραπέζι». Κι έπειτα ήρθε η φάση «σωθήκαμε - no

problem». Οπου τα 110 δισ. του Μνημονίου εμφανίζονταν όχι ως επαχθής δανειακή σύμβαση αλλά ως κάτι σαν βοήθεια της ΟΥΝΡΑ, και όπου η βασική αφήγηση του μέλλοντός μας ήταν μια αισιόδοξη, χαμογελαστή διαβεβαίωση πως αν είμαστε καλά και φρόνιμα παιδιά, τηρούμε όλες τις εκ του Μνημονίου υποχρεώσεις μας και δεν γκρινιάζουμε, οι πιστωτές μας και οι αγορές θα μας αγαπήσουν ξανά, θα μας ανοίξουν την αγκαλιά και το πουγκί τους και θα αρχίσουμε από το 2012 να δανειζόμαστε ξανά, όπως πρώτα...

Η φάση αυτή τελείωσε, λοιπόν. Η επίσημη αφήγηση της κρίσης αποδεικνύεται τώρα ότι υποτιμούσε και τις δυσκολίες εφαρμογής του Μνημονίου και το βασικό του πρόβλημα - πως ακόμη κι αν όλα πήγαιναν περίφημα και τα ελλείμματα κατέβαιναν από το 16% στο 3%, το χρέος θα εξακολουθούσε να μεγαλώνει και να είναι (σε ύψη άνω του 150% του ΑΕΠ) στα μάτια όλων μη διαχειρίσιμο.

Δεν ήταν απλώς λάθος επικοινωνιακής διαχείρισης του προβλήματος. Ήταν λάθος η αντίληψη για το πρόβλημα το ίδιο. Ως εάν το πρόβλημά μας ήταν να βρούμε κάποιον να μας δανείσει προσωρινά, μέχρι «να ηρεμήσουν οι αγορές» και να συνεχίσουν να μας δανείζουν, όπως παλιά, αφού στο μεταξύ εμείς κάνουμε το χατίρι τους και «κόψουμε κράτος», εφαρμόζοντας την αγαπημένη τους συνταγή.

Η αντίληψη αυτή ήταν εξίσου λάθος με την άλλη, την ηθική ερμηνεία της κρίσης, που κυριάρχησε για πολύ στον δημόσιο λόγο. Και που έβλεπε την κρίση ως συνέπεια μιας «αμαρτίας». Πως υποφέρουμε επειδή κάποιος «έφαγαν τα λεφτά» (οι πολιτικοί μό-

νοι τους ή οι συντεχνίες των βολεμένων ή, κατά Πάγκαλον, «όλοι μαζί»). Και συνεπώς η σωτηρία μας θα πρέπει να είναι το φραγέλιο για τους αμαρτωλούς (να βάλουμε στη φυλακή τους πολιτικούς ή να αποκεφαλίσουμε τις προνομιούχες συντεχνίες ή να αυτομαστιγωθούμε, διά των βασάνων του Μνημονίου, «όλοι μαζί», που τα φάγαμε)...

Μ' αυτά και μ' αυτά, ψάχνοντας αμαρτωλούς να τιμωρήσουμε ή δανειστές να καλοπιάσουμε, αντιμετωπίζαμε τη λάθος κρίση. Και αφήναμε άλυτο το βασικό μας πρόβλημα - την υπερδεκαετή παρακμή της πραγματικής οικο-

Αφήσαμε άλυτο το βασικό μας πρόβλημα - την υπερδεκαετή παρακμή της οικονομίας, τον παραγωγικό μαρασμό της χώρας - που εξακολουθεί να επιδεινώνεται, ραγδαία μάλιστα

νομίας, τον παραγωγικό μαρασμό της χώρας - που εξακολουθεί να επιδεινώνεται, ραγδαία μάλιστα.

Και το χειρότερο είναι ότι στη νέα φάση όπου μπήκαμε, τη φάση «στα ξένα χέρια», η τύχη μας εναποτίθεται σε μια γερμανική ηγεσία που και αυτή αντιμετωπίζει τη λάθος κρίση. Εξακολουθεί να θεωρεί ότι το πρόβλημα είναι πρόβλημα δημοσιονομικής ανευθυνότητας, της περιφνημής «ασωτίας του Νότου», και έλλειψης ανταγωνιστικότητας (δηλαδή, πολύ ψηλών μισθών) και πάει να το λύσει διά της γενικής, αυστηρής και επ' αόριστον λιτότητας. Αφήνοντας άλυτο στο μεταξύ το αληθινό πρόβλημα της Ευρώπης (που εξακολουθεί να είναι μια βαθιά τραπεζική κρίση) και επιδεινώνοντας το πρόβλημα της ανάπτυξης των πιο αδύναμων κρίκων της, εκεί στον Νότο...

ΤΟΥ
ΠΑΥΛΟΥ ΤΣΙΜΑ